

AUTOREFERAT

1. Imię i nazwisko: Natalia Siudzińska

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe/ artystyczne – z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej:

- **2012** dyplom ukończenia studiów podyplomowych na Uniwersytecie Warszawskim w zakresie filologii polskiej – moduł Specjalizacja nauczycielska.
- **2005** doktorat na Wydziale Polonistyki Uniwersytetu Warszawskiego w zakresie językoznawstwa polonistycznego. Dysertacja *Formy alteranywne we fleksji polskich nazw miejscowości* napisana pod kierunkiem dr hab. Zofii Zaron, prof. UW.
- **2001** dyplom logopedy uzyskany po ukończeniu Pomagisterskiego Studium Logopedycznego na Wydziale Polonistyki Uniwersytetu Warszawskiego.
- **1999** magisterium na Wydziale Polonistyki Uniwersytetu Warszawskiego na kierunku filologia polska.
- **1997** bakalaureat na Wydziale Filologii Uniwersytetu Wileńskiego na kierunku filologia polska.

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych.

- **od 2011** (do chwili obecnej) adiunkt w Zakładzie Logopedii i Emisji Głosu na Wydziale Polonistyki UW.
- **od 2008** pracownik naukowo-dydaktyczny w Zakładzie Logopedii i Komunikacji Językowej na Wydziale Polonistyki UW (do 2010 – na stanowisku asystenta, od 2010 – na stanowisku adiunkta).

4. **Wskazanie osiągnięcia** wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm.):

a) **tytuł osiągnięcia naukowego:**

Natalia Siudzińska, *Formacje ekspresywne we współczesnym języku polskim (na przykładzie wybranych pospolitych nazw osobowych)*, 2016, Wydział Polonistyki UW, BEL Studio Sp. z o.o., Warszawa, ss. 238.

c) **omówienie celu naukowego ww. pracy i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania.**

Monografia *Formacje ekspresywne we współczesnym języku polskim (na przykładzie wybranych pospolitych nazw osobowych)* jest poświęcona derywatom ekspresywnym utworzonym na podstawie rzeczowników pospolitych, nazywających osoby. Rzeczowniki te stanowią liczną grupę leksykalną (ok. 5000 leksemów), a jednocześnie są wyjątkowo ważne w naszych codziennych kontaktach.

Mechanizmy tworzenia formacji ekspresywnych od nazw osobowych są bardziej skomplikowane niż mechanizmy tworzenia ekspresywów nieosobowych, cechuje je bowiem znaczna liczba wykładników formalnych, a przede wszystkim liczne odchylenia od normy. Formacje ekspresywne od nazw osobowych w opracowaniach poświęconych słowotwórstwu rzeczownika najczęściej są rozpatrywane w trzech (lub czterech, jeżeli uwzględnimy również nazwy istot młodych) odrębnych grupach derywatów modyfikacyjnych, noszących znamiona ekspresywności, tj. wśród nazw deminutywnych, nazw augmentatywnych i nazw *stricto* ekspresywnych. Derywaty zaś *stricto* ekspresywne dzielone są na melioratywne i pejoratywne.

W przedstawionej monografii ekspresywność nazw osobowych jest rozumiana szeroko, gdyż nie zastosowano w niej rozgraniczenia, o którym jest mowa wyżej, tj. rozgraniczenia formacji deminutywnych, augmentatywnych oraz ekspresywnych – melioratywnych i pejoratywnych. Przykładowo w zdaniach: *Zawołaj tego prawniczka. Zawołaj tę sekretareczkę.* – nadawca informuje nas tylko o swoich emocjach (zazwyczaj negatywnych) wobec osoby, o której mówi. Nie ma tam informacji o wielkości desygnatu, możemy jedynie podejrzewać, że np. nadawca ma zastrzeżenia do kompetencji prawnika, o którym jest mowa w zdaniu. Natomiast w wypowiedzi: *Mój kochany prawniczek!* nadawca wyraża raczej pozytywne emocje (rozstrzygającą rolę w ocenie pełni intonacja). Każdorazowo, gdy używamy form utworzonych od nazw osobowych za pomocą formantów

deminutywnych lub augmentatywnych, mamy do czynienia z subiektywną oceną nadawcy, z jego emocjami lub uczuciami wobec osoby, o której jest mowa w wypowiedzi. Ocena ta oscyluje między płaszczyzną pozytywną a negatywną.

Monografia stanowi próbę uporządkowania mechanizmów słowotwórczych współczesnej polszczyzny, regulujących tworzenie formacji ekspresywnych od nazw osobowych. Podstawę materiałową pracy stanowią nie tylko formacje ekspresywne od nazw osobowych, ale również przykłady użycia tego typu formacji. Synchroniczne metody opisu derywatów, przyjęte w pracy, są zgodne z metodologią strukturalistyczną. Na szczególną uwagę w analizowanym materiale zasługują nazwy osobowe, które motywują liczne formacje ekspresywne, często za pomocą nieproduktywnych formantów, takie jak np. nazwy gatunkowe oraz nazwy wskazujące na stopień pokrewieństwa. W takich przypadkach odwołuję się do pochodzenia wyrazów, ale tylko wówczas, gdy podstawą jest forma archaiczna lub wychodząca z użycia (np. wyraz *dziecię*).

Materiał został zaprezentowany w kilku grupach. Trzy pierwsze zostały wyodrębnione ze względu na rodzaj fleksyjny podstawy: /1/ derywaty motywowane nazwami męskoosobowymi, /2/ derywaty motywowane nazwami żeńskimi oraz /3/ derywaty motywowane nazwami dwurodzajowymi. Rozdziały im poświęcone, zawierające funkcjonalny opis derywatów odosobowych, stanowią zasadniczą część pracy. Opis materiału koncentruje się na przeglądzie zakończeń tematowych oraz ocenie ich łączliwości z poszczególnymi formantami pełniącymi funkcję ekspresywną. Czwarta grupa to derywaty motywowane nazwami osób z końcówkami *-ę* i *-o* w M. lp. (grupa mieszna ze względu na rodzaj z przewagą nazw rodzaju nijakiego). Każdy z rozdziałów zawiera podsumowanie, w skład którego wchodzi tabela, obrazująca łączliwość zakończeń tematowych z formantami ekspresywnymi. Ostatni rozdział to wykaz wspomnianych wyżej nazw, które motywują derywaty za pomocą formantów rzadkich, często w sposób nieregularny. Są to nazwy pokrewieństwa oraz tzw. nazwy gatunkowe (np. *kobieta*, *mężczyzna*, *chłopiec*). Ze względu na złożoność związanych z nimi problemów wymagały one odrębnej uwagi, dlatego zostały opisane jako lista wyjątków.

Badania pokazały, że nie wszystkie nazwy osobowe motywują formacje ekspresywne, a zdolność ta pozostaje w związku przede wszystkim z przynależnością leksemu do konkretnej odmiany polszczyzny. Słownictwo potoczne jest „środowiskiem naturalnym” dla derywatów ekspresywnych, charakterystycznych dla codziennych, nieoficjalnych kontaktów między ludźmi. Ostatnio obserwujemy jednak coraz większą ekspansję potoczności w komunikacji publicznej, a to z kolei powoduje, że wyrazy ekspresywne znajdują się już nie

tylko w (nieoficjalnych) tekstach mówionych, ale zaczynają towarzyszyć innym formom naszych kontaktów (np. w mediach i tekstach wystąpień publicznych). Znaczna część słownictwa standardowego, inaczej wspólnego dla różnych rejestrów języka również może stanowić podstawę motywacji derywatów ekspresywnych. Słownictwo książkowe zaś (naukowe, specjalistyczne etc.) raczej wyklucza łączliwość z formantami ekspresywnymi. Poza tym można wyodrębnić pewne klasy znaczeniowe, na podstawie których nie tworzymy ekspresywów zarówno ze względów semantycznych, jak i pragmatycznych (tego typu słownictwo rzadko pojawia się w kontaktach nieoficjalnych).

Wśród czynników regulujących tworzenie formacji ekspresywnych od nazw rodzaju męskoosobowego największe znaczenie ma semantyka, ponieważ kryterium znaczeniowe sprawia, że można wyodrębnić pewne klasy, od których nie są tworzone ekspresywa. Są to nazwy np. tytułów godnościowych, nazwy rzadkich zawodów, nazwy wysokospecjalistycznych zajęć oraz inne nazwy, informujące o tym, że dysygnatowi przypisywana jest znaczna wartość (opatrzone są one w słownikach kwalifikatorami *książk.*, *hist.*, *spec.* itp). Zdarzają się jednak wyjątki od tej zasady. Przy kryterium semantycznym warto zauważyć, że są też takie zawody, które wzbudzają duże emocje w społeczeństwie i to właśnie nazwy wykonawców tych zawodów motywują liczne formacje ekspresywne. Będą to np.: nazwy osób związanych z polityką, rządzeniem (czy szerzej: sprawowaniem władzy nad pewną grupą ludzi lub kierowaniem ludźmi), duchowieństwem, edukacją itp.

Kolejnym czynnikiem, warunkującym mechanizm tworzenia derywatów ekspresywnych, są ograniczenia morfotaktyczne i fonotaktyczne. Kryterium morfotaktyczne i/lub fonotaktyczne uzależnia łączliwość morfemu słowotwórczego od fonologicznego wygłosu podstawy. Powstają przy tym regularne i mniej regularne ciągi morfemów. Rzeczowniki cechuje bogactwo środków morfologicznych i rozległe możliwości ich wzajemnych kombinacji w strukturze tematu. Znajduje to swoje odbicie w modelach słowotwórczych ekspresywów. Szerokie pole łączliwości mają morfemy: *-ik* / *-yk*, *-ek*, *-ak*, *-isk(o)* / *-ysk(o)*, *-uś*. Pozostałe morfemy mają wąski zakres łączliwości (często ograniczone do nazw pokrewieństwa), mogą wystąpić też połączenia sporadyczne, izolowane.

Warto także zauważyć, że leksemy jednosylabowe (poza nazwami pokrewieństwa czy powinowactwa), niebędące derywatami, rzadko motywują derywaty za pomocą formantów ekspresywnych, ponieważ dodanie któregoś z nich powoduje zacieranie się struktury słowotwórczej lub utratę znaczenia podstawy. Czasami pojawia się forma homonimiczna z innym leksemem (np. *kat* → **kacik*, *swat* → **swacik*, *wójt* → **wójcik*). Tworzenie derywatów za pomocą formantu *-ek* może być również ograniczone poprzez homonimię

uzyskanych w ten sposób derywatów z formą dopełniacza lp. nazw żeńskich utworzonych na bazie męskich.

Wymienione ograniczenia często współwystępują. Za przykład mogą posłużyć nazwy będące derywatami od nazw męskich zakończonych sufiksem *-ist(a)/-yst(a)*, które reprezentują słownictwo książkowe i prawie nigdy nie ulegają modyfikacjom. Poza tym kluczowe jest w tym wypadku to, że nazwy zakończone na *-ist(a)/-yst(a)* są stosunkowo rzadko używane, a derywaty ekspresywne są tworzone zwykle na podstawie słownictwa powszechnego. Powszechność użycia wyrazów może mieć wpływ na pojawianie się wyjątków wśród klas semantycznych, z reguły niebędących podstawą derywacyjną.

Analiza materiału pozwoliła też zaobserwować pewną tendencję: jeżeli podstawa derywatu jest neutralna lub nacechowana pozytywnie, dodanie formantu deminutywnego w funkcji ekspresywnej powoduje osłabienie cechy pozytywnej lub wskazuje na próbę podważenia kompetencji osoby, o której jest mowa w wypowiedzi; jeżeli zaś podstawa jest nacechowana negatywnie i dodamy do niej formant deminutywny w funkcji ekspresywnej, uzyskamy osłabienie cechy negatywnej; tego typu derywaty najczęściej są przejawem pewnego rodzaju sympatii. Natomiast formantom augmentatywnym w funkcji ekspresywnej najczęściej towarzyszy nacechowanie negatywne w przypadku neutralnej podstawy i wzmocnienie negatywnego nacechowania w przypadku nacechowanej negatywnie podstawy.

W rozdziale podsumowującym został zawarty wykaz formantów ekspresywnych, prezentujący łączliwość tych formantów z typem zakończeń tematowych. Zestawienie to odzwierciedla mechanizmy słowotwórcze, pozwalające tworzyć ekspresywne formacje na podstawie rzeczowników osobowych.

Istotnym ogólnoteoretycznym wnioskiem, stanowiącym wynik moich badań, jest stwierdzenie, że przypisywanie formantom, za pomocą których tworzymy odosobowe formacje ekspresywne, *a priori* i poza kontekstem funkcji melioratywnej bądź pejoratywnej, jest nieuzasadnione. Ustalenie funkcji formantów wiąże się z trudnościami w wyznaczeniu granicy pomiędzy tym, co należy do semantyki, a tym, co już należy uznać za zjawisko z dziedziny pragmatyki języka. Materiał w postaci odosobowych derywatów ekspresywnych ma szczególną wartość, gdyż pozwala w jaskrawy sposób dostrzec, że w języku dysponujemy pewnym zestawem mechanizmów słowotwórczych, które pozwalają na tworzenie derywatów o nacechowaniu ekspresywnym przy zachowaniu niezmienionego znaczenia podstawy. Derywat ekspresywny jest tworzony za pomocą narzędzi zakodowanych w języku rozumianym jako system. Z kolei użycie takiego derywatu w wypowiedzi powoduje, że staje się ona nacechowana (derywatowi mogą oczywiście towarzyszyć inne wykładniki

nacechowania, np. określające go przydawki, ale użycie derywatu jest jednym ze sposobów wyrażania nacechowania, m.in. emocji, ironii, sarkazmu itp.). Formacja *tancereczka* może zostać użyta w wypowiedzi jako deminutivum lub jako ekspresivum i w obu wypadkach może to być użycie całkowicie zbieżne z zasadami systemowymi, ale wystarczy chociażby zmiana intonacji, aby do głosu doszły dodatkowe właściwości pragmatyczne, niemożliwe do przewidzenia na podstawie reguł systemowych.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych.

Od momentu zatrudnienia na Uniwersytecie Warszawskim w 2008 roku opublikowałam ponad 30 prac naukowych, w tym monografię (poprawiona i zmodyfikowana rozprawa doktorska) *Formy alternatywne we fleksji nazw miejscowości na obszarze Polski* (2009), 5 artykułów w czasopismach punktowanych („Prace Filologiczne”, „Poradnik Językowy”), 7 artykułów w tomach międzynarodowych oraz kilkanaście rozdziałów w monografiach zbiorowych. Poza tym jestem współautorką *Poradnika logopedycznego dla nauczycieli polonijnych pracujących z dziećmi w wieku przedszkolnym i wczesnoszkolnym* (2015, współautor: M. Stępień). Ponadto w latach 2009-2010 opracowałam ponad 700 haseł w multimedialnym słowniku nazw osobowych oraz *Reguły słowotwórcze*, a także *Aneksy* do tych reguł (<http://www.sno.uw.edu.pl/>). Kolejne 3 artykuły zostały przyjęte do druku i ukazą się w roku 2016 (jeden w czasopiśmie „Nowa Pediatria”, pozostałe w monografiach pokonferencyjnych). Poza publikowaniem artykułów naukowych staram się włączać w życie naukowe zarówno w kraju, jak i za granicą. Po uzyskaniu stopnia doktora wzięłam udział w 21 konferencjach (w tym 9 międzynarodowych), na których wygłosiłam 14 samodzielnych referatów i 7 referatów we współautorstwie.

Moje zainteresowania naukowe koncentrują się wokół morfologii i fonetyki z fonologią (A), a także zagadnień związanych z szeroko pojmowaną logopedią (zaburzenia mowy u dzieci i dorosłych, profilaktyka logopedyczna, patofonetyka, komunikacja AAC oraz glottodydaktyka) (B). Prowadzone przeze mnie badania uzupełniają się i pozwalają spojrzeć na język z szerokiej perspektywy, umożliwiającą dostrzeżenie zależności między różnymi problemami badawczymi.

A. Badania z obszaru językoznawstwa

Do pierwszej grupy, tj. prac o charakterze ściśle językoznawczym, zaliczam teksty poświęcone słowotwórstwu, z czego 4 oraz przedstawiona wyżej monografia *Formacje ekspresywne we współczesnym języku polskim na przykładzie wybranych nazw osobowych*

poruszają zagadnienia związane z derywatami ekspresywnymi, utworzonymi na podstawie nazw osobowych (publikacje w punkcie I.A oraz II.B: 18, 22, 24, 26). Problematyka artykułów koncentruje się wokół takich kwestii, jak:

- zasadność rozróżniania trzech kategorii modyfikacyjnych: nazwy deminutywne, nazwy augmentatywne i nazwy ekspresywne – w obrębie nazw osobowych (artykuł *Formy ekspresywne a deminutywne...*, poz. B.22),

- różnorodność i okazjonalność formacji ekspresywnych, motywowanych nazwami pokrewieństwa i powinowactwa (artykuł *Formacje ekspresywne od nazw pokrewieństwa*, poz. B.24),

- bogactwo wykładników formalnych, wykorzystywanych do wyrażania ekspresji za pomocą nazw osobowych, różny stopień żywotości i produktywności tych wykładników oraz inne problemy związane z tworzeniem ekspresywów od nazw osobowych we współczesnej polszczyźnie (artykuł *Problemy z opisem derywatów modyfikacyjnych...*, poz. B.26).

Ostatni tekst z tej grupy (poz. B.18.) oraz kolejne publikacje poświęcone słowotwórstwu (poz.: B.11, B.12 (w obu tekstach współautorstwo z Z. Zaron), B.16 (współautorstwo z M. Stępień)) – to reguły tworzenia derywatów na podstawie nazw osobowych: reguły tworzenia ekspresywów, nazw żeńskich od męskich oraz reguły tworzenia nazw osobowych na podstawie nazw miejscowości. Dwa ostatnie teksty na stronie www.sno.uw.edu.pl są uzupełnione aneksami zawierającymi listy omawianych derywatów. Prace te, podobnie jak monografia, powstały pod wpływem badań prowadzonych w ramach projektu badawczego nr N N104207935 „Synchroniczno-diachroniczne badania nad współczesnymi nazwami osobowymi” (kierownik projektu: prof. dr hab. Stanisław Dubisz), w którym byłam wykonawcą.

Na podstawie badań prowadzonych w ramach wyżej wymienionego projektu powstały również artykuły o innej tematyce. Są to prace *Polisemia i homonimia w ujęciu Jana Tokarskiego oraz w świetle nowszych ujęć językoznawczych, na materiale nazw miejscowych oraz pospolitych nazw osobowych* oraz *Wariantywność polskich rzeczowników na przykładzie pospolitych nazw osobowych. Rozważania na marginesie projektu „Synchroniczno-diachroniczne badania nad współczesnymi nazwami osobowymi”* (w obu tekstach współautorstwo z M. Stępień, pozycje B: 10 (przedruk 13) oraz 14 (przedruk 17)).

Wyniki badań nad językiem prezentowałam też w innych pracach. Pierwsza z nich nosi tytuł *Formy alternatywne we fleksji nazw miejscowości na obszarze Polski* i jest monografią, którą przygotowałam do druku – po kilkuletniej przerwie w pracy naukowej – na podstawie mojej rozprawy doktorskiej, obronionej w 2005 roku. Zagadnieniom tym

poświęcony był również artykuł, którego tematyka koncentrowała się na problemach równokształtności pewnej grupy nazw miejscowych z innymi nazwami miejscowymi oraz z nazwami pospolitymi (artykuł *Problemy z równokształtnością nazw miejscowych...*, poz. A.3). Podejmowałam również problemy związane z semantyką, głównie w artykułach poświęconych pojęciom 'małżeństwo' i 'rodzina' w języku litewskim (artykuły: *On the Notion of Marriage (Santuoka) in the Lithuanian Language*, poz. B.25 oraz *O pojęciu rodzina (šeima) w języku litewskim*, poz. B.27).

B. Badania z obszaru logopedii oraz z pogranicza logopedii i językoznawstwa

Drugą grupę tworzą prace poświęcone różnym zagadnieniom logopedycznym. Przygotowując te publikacje, odwoływałam się do mojej wieloletniej praktyki logopedycznej zdobywanej w Poradni Psychologiczno-Pedagogicznej nr 5 w Warszawie. Za najważniejsze wśród tych prac uważam artykuły poświęcone zaburzeniom mowy u dzieci z rozszczepem wargi i/lub podniebienia. Trzy z nich są poświęcone charakterystyce zaburzeń mowy u tego typu dzieci (pozycje A.1 oraz B.7 i B.8), pozostałe zaś – postępowaniu terapeutycznemu (pozycje B.30 i B.31). Na szczególną uwagę zasługuje propozycja postępowania logopedycznego w przypadku dzieci po zabiegu faryngoplastyki, zawarta w ostatnim artykule, który ukaże się w artykule *Terapia dzieci po zabiegu faryngoplastyki* w 2016 roku.

Kolejne teksty, napisane wspólnie z M. Stępień, dotyczą co prawda pogranicza dziedzin językoznawstwa teoretycznego i logopedii, ale powstały z myślą o dydaktyce akademickiej na specjalności logopedia. Celem artykułów *Afazja: klasyfikacje i językowe objawy...* (poz. A.4) oraz *O strukturze języka...* (poz. B.20) i *Zaburzenia mowy a struktura języka...* (poz. B.21) było zademonstrowanie, jak można wykorzystać wyniki współczesnych badań językoznawczych do uporządkowania klasyfikacji zaburzeń mowy oraz do diagnozy tych zaburzeń. Poza tym chcieliśmy pokazać, w jaki sposób wiedza o języku może być przydatna w codziennej pracy logopedów. Cel artykułu zaś *Czy i w jakim stopniu narzędzia służące do diagnozy logopedycznej odzwierciedlają strukturę języka?* (poz. B.23) był dwojaki. Po pierwsze, ocenialiśmy w nim dostępne wówczas na rynku narzędzia służące do diagnozy zaburzeń mowy pod kątem tego, w jakim stopniu pozwalały one ustalić rzeczywiste umiejętności dziecka w posługiwaniu się językiem. Po drugie, sprawdzałyśmy, czy odzwierciedlają one aktualną wiedzę na temat samego języka. Określiłyśmy w nim także warunki, jakie powinno spełniać dobre logopedyczne narzędzie diagnostyczne.

Artykuł *Zrównoważone listy zdaniowe jako narzędzie w praktyce logopedycznej* (pozycja A.5), którego współautorkami są M. Stępień i K. Bienkowska, zawiera opis

procedury tworzenia tytułowych list, służących diagnostyce i monitorowaniu rozwoju językowego dzieci z wadą słuchu po wszczepieniu implantu ślimakowego. W artykule prezentujemy wyniki badań pilotażowych, a także pokazujemy, w jaki sposób można wykorzystać listy zdaniowe w prowadzeniu treningu słuchowego.

Do grupy tekstów, które mają także wydźwięk praktyczny, można zaliczyć publikacje z pogranicza logopedii i glottodydaktyki. Artykuł *Logopedyczne aspekty pracy z dzieckiem cudzoziemskim...* (pozycja B.28) pokazuje zadania logopedów (oraz pedagogów) w procesie wspierania rozwoju językowego dzieci dwu- i wielojęzycznych, wyjaśnia także, w jaki sposób można wykorzystać metody i techniki logopedyczne w pracy z dziećmi cudzoziemskimi. Podobnie *Poradnik logopedyczny dla nauczycieli polonijnych pracujących z dziećmi w wieku przedszkolnym i wczesnoszkolnym*, napisany wraz z M. Stępień w ramach realizacji projektu „Uczeń i nauczyciel w świecie dwóch języków i dwóch kultur”, służy ukazaniu, jak można wykorzystać wiedzę i warsztat logopedy w nauczaniu języka polskiego dzieci dwu- i wielojęzycznych.

Do tekstów, które powstały w ścisłym związku z prowadzoną dydaktyką, należą również artykuł poświęcony patofonetyce (pozycje A.2 na liście publikacji) i rozdział w zbiorze zadań do nauki języka polskiego: *Fonetyka i fonologia języka polskiego* (współautorstwo z M. Cepryńską, pozycja B.9).

Moją aktywność naukową uzupełnia praca dydaktyczna. Od 2008 roku prowadzę zajęcia zarówno na studiach dziennych, jak i podyplomowych w Instytucie Polonistyki Stosowanej Wydziału Polonistyki UW oraz na Wydziale Pedagogicznym (zob. Punkt III.I). Od roku 2012 prowadzę seminarium magisterskie *Zaburzenia mowy u dzieci: postępowanie diagnostyczne i terapeutyczne*. Wypromowałam 8 magistrów oraz recenzowałam 25 prac licencjackich i 14 magisterskich. Od roku 2010 prowadzę również zajęcia ze słowotwórstwa, fleksji, fonologii i fonetyki dla studentów Uniwersytetu Wileńskiego w ramach programu Erasmus.

Prowadzę również działalność popularyzującą naukę. Brałam udział w przygotowywaniu stoiska na XVII (2013), XVIII (2014) i XIX (2015) Piknik Naukowy Polskiego Radia i Centrum Nauki „Kopernik”. W roku 2014 (wraz z K. Drózdź-Łuszczak i M. Stępień) przygotowałam i poprowadziłam lekcje pokazowe i warsztaty na zorganizowanym przez Uniwersytet Warszawski Festiwalu Nauki (wrzesień 2014 r.).

Uczestniczę również w życiu Wydziału Polonistyki, podejmując prace administracyjne. Do moich obowiązków należą m.in. organizacja praktyk dla studentów studiów I i II stopnia oraz opieka nad stażem (od 2008 r. do chwili obecnej), ocena studentów

na praktykach, przygotowanie kosztorysu wyposażenia Centrum logopedycznego (2014), uczestniczenie w posiedzeniach i protokołowanie zebrań Rady Programowej LOiK (marzec 2013 – listopad 2014).

Ponadto od 2008 roku jestem członkiem Europejskiego Stowarzyszenia Sławistów POLYSLAV oraz od 2012 – członkiem Towarzystwa Kultury Języka. Od 2011 roku jestem również członkiem Pracowni Pragmatyki i Semantyki Lingwistycznej, prowadzącej m.in. cykliczne spotkania „My z Nich”, poświęcone spuściźnie językoznawców, urodzonych w I połowie XX w.

Natalia Siudzińska